

LBRIS

We know
books

Mirela Puiu

Șarpele cetății

CUPRINS

1. No rules	9
2. Adevărul fiecăruia	25
3. Să cadă măștile!	37
4. Din mai multe surse	55
5. Face to face	74
6. Îndoiala, cea mai bună armă	90
7. Acum ori niciodată	111
8. Rațiune sau simțire	133
9. „Big Brother is watching you“	153
10. Scapă cine trebuie	169
11. Întrebări fără răspuns	185
12. Ispita fructului interzis	199
13. Mai presus de lege și morală	216
14. Peste mări și țări	234
15. În gaură de șarpe	255
16. Să facem imposibilul!	277
17. Pe locuri, fiți gata!	301
18. Start!	326
19. Nimic remarcabil, dar esențial	344
20. Efectul fluturului	371
21. „Avec moi-même“	398
22. No limits!	410

„**Șarpele Casei** – în mitologia română, duh protector al casei reprezentat ca un șarpe alb-gălbui, neveninos. Fiecare casă are un șarpe protector care trăiește într-un ascunziș la temelie; se spune că acesta urmează respectiva familie, când aceasta părăsește casa. Uciderea lui era considerată o nelegiuire, cu atât mai mult cu cât era blând și nu mușca. Dacă era omorât sau fugea de la casa cuiva, era semn că acea casă va rămâne pustie, locatarii ei vor muri, chiar și vitele din gospodărie având de suferit. Ucigașul va fi, la rândul-i, aspru pedepsit: va înnebuni, va paraliza sau va muri. Conform acestor credințe, șarpele casei locuiește sub prag, sub vatră, în peretele casei, în grindă (mai ales sub streășină), prezența lui fiind semnalată de un ticăit ca de ceasornic. De regulă, ticăitul prevestește moartea sau altă nenorocire; totuși, când bate regulat, se crede că e semn bun. Frecvent, se spune că simpla prezență a șarpeului în casă este aducătoare de noroc. Se arată în principal copiilor, deși este văzut destul de rar. Conform altor mențiuni, el nu este zărit decât în cazuri grave și atunci apariția lui este un semn de luat în seamă de familie. Apare fără veste, la pragul ușii, în pat sau pe vatra focului. Se mai crede că fiecare membru al familiei are un astfel de șarpe păzitor, care moare odată cu cel de care a avut grijă. Cel care protejează locuința dispare atunci când aceasta se năruie.“

– Dicționar de mitologie, Antoaneta Olteanu¹

¹ Dicționar de mitologie: demoni, duhuri, spirite / Antoaneta Olteanu, București, editura Paideia, 2004.

1. NO RULES¹

Tocmai când intră în casă, Albert primi un lung mesaj pe WhatsApp, de tipul redirectionare. Un așa-zis personaj din fosta Securitate, de pe vremea comunismului, povestea cum, în 1978, Ceaușescu încheiase o înțelegere neoficială, dar „semnată“, cu Jimmy Carter și Standard Oil Company, actual Exxon, în urma căreia România era de acord cu explorarea și exploatarea rezervelor de gaze și petrol din Marea Neagră, profitul urmând să fie împărțit frățește între SUA și România, 50-50%.

„Așa, și?!“, zâmbi el înainte să termine mesajul. Era un „și“ legat de faptul că noul guvern urma să modifice ordonanța de urgență prin care „România renunța de bunăvoie la dreptul ei din exploatarea propriilor rezerve“.

– I-auzi, Oscar, cum crește profilul de patriot al lui Nicolae Ceaușescu! Președintele cu cel mai bun PR, și când trăia, și după moarte! i se adresa câinelui care țopăia fericit în jurul lui.

În același timp, se gândi cum ar fi să investigheze cazul și să constate că este chiar adevărat. „Foarte probabil să fie!“ clasă conștiincios subiectul, adăugându-l în sertarul de informații cu potențial din capul său.

– Ce mai comentează ăștia la știri, băiatule? Cu ce a mai ieșit concurența?

¹ Fără reguli! (în lb. engl.)

Cu siguranță, Oscar era printre cei mai informați dogi de Bordeaux din lume. Televizorul din living mergea nonstop pe diferite canale de știri. În fiecare seară, Albert petrecea câteva ore comentând cu voce tare subiecte politice și economice. Când stăpânul său se înflăcăra prea tare, Oscar își înclina capul și se uita mirat parcă spunând: „Chiar așa să fie?!“

Albert scoase telefonul și scrisse: „Oscar este mulțumit cu ce a primit în weekend, dar susține că are nevoie de mai mult pentru a fi fericit. Mai are o pretenție, ar vrea să primească direct. Consideră că i se cuvine pentru tot ce a făcut“. Dădu să mai pună o imagine cu o față zâmbitoare, dar se răzgândi și trimise mesajul așa. Se despărțise de Clara de mai bine de doi ani, dar continuau să rămână în contact prin intermediul câinelui. Știa și ea, știa și el că nu va mai fi nimic între ei. Cu toate acestea, nu puteau să renunțe la comunicare, iar Oscar reprezenta justificarea cea mai bună. Deocamdată.

Albert Baran era jurnalist. Lucra de cinci ani la postul de știri Actual TV, dar simțea că vor fi ultimele lui luni, dacă nu chiar săptămâni, aici. Ar fi vrut să plece din prima zi în care se angajase. Salariul motivant și, inițial, doar inițial, promisiunea că își va dedica timpul investigațiilor politice și economice l-au ținut în loc. Se întâmplaseră multe de atunci, multe „rahaturi“. Mai urmau și altele. Patronul postului fusese arestat în urmă cu doi ani, iar noua conducere îi propusese să preia funcția de director. Refuzul lui vehement crease tensiuni, atrăgând după sine aplicarea procesului de izolare. Ar fi vrut să-l dea afară, dar bănuiau că „știe prea multe“.

În cei peste 20 de ani de carieră, imaginea de jurnalist de investigație a lui Baran se conturase în jurul câtorva elemente extrem de vulnerabile, credea el. Colegii, oamenii politici sau cei de afaceri știau sigur trei lucruri despre profilul său: avea surse, nu lua bani și era obsedat de fiecare subiect la care lucra. În sinea lui ar fi vrut să se convingă de faptul că este preocupat până la obsesie de adevăr, dar orice analiză a conceptului în presă îi provoca atacuri de panică mai rău decât unui filozof. „Adevărul cui?“ apărea repetitiv dilema.

Îl se părușe mereu că orice atașament față de filozofia adevărului l-ar induce în eroare și i-ar periclita munca. În schimb, se învățea în jurul ideii de sinceritate, pe care încerca să nu o disece, să nu o întoarcă pe toate fețele, ci doar să o aplice.

Își aducea aminte mereu cu cât entuziasm își începuse cariera ca un Don Quijote, cu adevărul într-o mână și dreptatea socială în cealaltă. Se și vedea cum va transforma lumea puțin câte puțin. Cei mai mulți urmau să-i înțeleagă intențiile bune și să i se alăture. Acum îi venea să râdă: „Eram precum martorii lui Iehova care împart broșuri cu familii fericite, relaxându-se alături de animalele din junglă“. Se asemena eroului din povești care nu își poate începe călătoria și nu poate trece prin toate încercările, dacă nu are sufletul curat, condiția prioritară a eroului salvator.

Între timp își pierduse încrederea în bine. În prezent îl domina ambiția de a afla „totul“ sau cât mai mult din acest „tot“. Criza ce îl apăsa de câțiva ani ținea de imposibilitatea de a mai acorda valoare muncii sale. Îl bântuia în permanență răspunsul la întrebarea „cu ce scop?“. Undeva acolo, în mintea și în sufletul lui, gravita în ceață răspunsul, dar dacă l-ar fi întrebat cineva, i-ar fi fost greu să facă lumină. Ceea ce știa sigur era că trebuie să continue, în fiecare zi, în fiecare clipă, ori de câte ori avea ocazia. Era destinul lui sau oricum l-ar numi.

Avea un nou subiect, politic și economic. Întâlnirea din seara asta îi redeschisese dorința de cunoaștere. Luă telefonul plănuiind să urmărească o înregistrare, dar o opri imediat. Simțea că trebuie să mai treacă un timp, să se mai sedimenteze informațiile. Experiența și vârsta aduc și lucruri bune. Lui îi exersaseră răbdarea și precauția. În trecut s-ar fi aruncat pe subiect și ar fi ascultat de câteva ori înregistrarea, ar fi stat cu nopțile în calculator pentru cercetare, ar fi dat telefoane și și-ar fi făcut un milion de scenarii și scheme, ar fi avut revelații, apoi decepții și iar iluminări. Acum, de fiecare dată când considera că a prins ceva important, știa că e mai bine să aștepte înainte de a trece la atac. De ce? Din cauza fricii de manipulare care nu

ii dădea pace. Îi rămăsese totuși o frază în cap, ca un leitmotiv. „Ar trebui să verificați declarațiile de avere ale magistraților de la Curtea Națională de Justiție. Ați ajunge la concluzii extrem de interesante.“ Era o poveste cu numeroase încrângături și posibile drumuri închise. „Dar ar putea fi și investigația supremă“, se autoironiză Albert.

Era duminică seara și avea chef să iasă. Vara trecuse, dar temperaturile ajungeau încă la treizeci de grade în cursul zilei. Seara însă, nu putea fi relaxare mai mare decât să stai la terasă și să vorbești banalități cu prietenii la o bere. Centrul orașului, cu restaurantele și grădinile lui, semăna cu o sufragerie imensă.

În urmă cu aproape cinci ani, se hotărâse cu greu să se mute în apartamentul de lângă Ateneul Român. I se părea că un „adevărat“ jurnalist de investigație nu trebuie să piardă contactul cu oamenii din mediile de mijloc și de jos ale societății. În plus, îi plăcea în Rahova, „după blocurile gri“. Avea impresia că este conectat la realitate. Mutarea în centrul orașului echivala cumva cu o trădare, iar gândul îl împovărase luni de-a rândul. Într-un final, își găsisse consolarea în faptul că accepta o moștenire care îl scutea de plata unei chirii, fie ea și în Rahova. Adevărul este că situația financiară, banii de zi cu zi, îi consumau multă energie în viață. Nu-i avea niciodată. Peste tot pe biroul lui găseai bilețele cu două coloane: datorii și cheltuieli. Apartamentul primit moștenire scotea chiria din calculele sale.

Îi puse zgarda lui Oscar, își aprinse o țigară și ieși cu gândul la o terasă de pe Calea Victoriei. În curtea blocului dădu peste vecinul său, un fost general, ușor senil, acum la peste nouăzeci de ani. Umbla îmbrăcat în ștrampi și căra la subraț un câine, aproape la fel de bătrân ca și el. Erau nedespărțiți.

– Domnule Baran, o întrebare... Sunteți băiat deștept și vă apreciez. Sunteți singurul din blocul ăsta de securiști cu care merită să vorbești. Ce se întâmplă domnule, cade guvernul? Care e treaba cu manifestațiile astea la care merg toți?

– Tot ce este posibil, răspunse Albert încercând să scurteze discuția.

De obicei îi plăcea să asculte nemulțumirile vecinului legate de politicieni sau de ceilalți locatari. Acum se gândea numai la berea rece. Pasiunea domnului general Goarnă erau procesele. Dăduse în judecată aproape toată lumea din bloc. Ultima victimă – administratorul, un alt pensionar suferind de cancer de plămâni, care ar fi putut să câștige însă orice concurs de fumat. Cel mai probabil pusese un pariu cu sine însuși să nu fie surprins niciodată fără o țigară în gură. Generalul îl chema în judecată sub pretext că administratorul îl amenințase cu moartea, „prin împușcare“. Albert își aminti că avea o copie a dosarului aruncată pe undeva prin casă. O primise de la general la ultima ședință a proprietarilor. În seara, asta salvarea îi veni de la un alt vecin care, intrând în curtea blocului, îl abordă pe Goarnă, astfel că jurnalistul se făcu nevăzut fără să-și ia la revedere.

Ajuns pe Calea Victoriei, văzu grupuri-grupuri de tineri care se îndreptau spre Piața Victoriei. Știa că urmează un nou protest. Chemarea se făcea prin intermediul rețelelor de socializare, mai ales pe FB, iar acțiunile se desfășurau în fiecare săptămână. Alegerile prezidențiale se apropiau, urmând să aibă loc în cam șase luni și presiunea creștea în taberele politice. Toată lumea mergea după principiul „în război și în iubire totul este permis“. Baran se întrebă la un moment dat cine inventase prostia asta, pentru că „războiul are și el principiile lui“. „La fel și iubirea.“

La terasă se întâlni cu un secretar de stat de la Ministerul de Interne. Un tip scund și îndesat. Să fi avut vreo 40 de ani, dar părea că se apropie de 60 în clipa aceea. Avea cearcăne până la mijlocul feței și era alb ca varul. Se bucură de revederea jurnalistului.

– Singurei? i se adresă lui Baran și, fără să mai aștepte răspunsul, îi trase un scaun la masa lui.

Albert se așeză și îl ghidă pe Oscar să se întindă sub masă. O chelneriță care îi întâmpinase de la intrare cu un zâmbet, se grăbi să aducă un bol cu apă pentru câine.

– Ce faci Paul? De ce nu ești la protest să „veghezi“ la buna desfășurare a ordinii publice, la liniștea românilor? îl chestionă ziaristul, mai în glumă, mai în serios.

– Dă-i dracu' pe toți! M-am săturat până în dinți... N-am mai dormit de trei zile... Toată lumea se joacă de-a politica, dar îți spun că nu e de glumă! Nu e de glumă cu masele! repetă el apăsând fiecare cuvânt. Uite, am fost mai devreme să vorbesc cu șefii de la Jandarmerie și îmi mărturiseau că băieții sunt cu nervii întinși la maximum. Evident că sunt pregătiți pentru astfel de situații, să-și păstreze calmul etc., dar încearcă să nu ripostezi când cel din fața ta, la jumătate de metru de tine, te scuipe, te înjură, te îmbrânțește sau aruncă cu ce-i vine la îndemână. Greu! Foarte greu! Plus că nici jandarmii nu au chiar studii de psihologia maselor. O scânteie, și toată lumea își pierde cumpătul. Ascultă la mine ce îți spun: protestele astea sunt fă-că-tu-ră! Miroase de la o poștă a manipulare.

„Frica de manipulare și teoria conspirației. În sfârșit, s-au prins și de români filmele americane“, concluzionează Albert în capul lui, continuând să mimeze interes. Aici își recunoștea meritele, fără modestie. Avea darul ascultării. Ceva din atitudinea lui îl îndemna întotdeauna pe interlocutor să vorbească, să se descarce, să spună tot. Desigur că era o calitate importantă pentru un jurnalist, dar, la fel de bine, putea să fie și pentru un avocat, polițist, securist sau ghicitor în cărți de tarot.

– Studiul de caz e atât de evident că până și unui începător din Servicii i-ar fi ușor să recunoască situația, reușă Paul cu o ușoară înflăcărare. Știi care e șmecheria șmecherilor? Nu-i pasă nimănu dacă se vede sau nu că sunt controlate lucrurile. Grupul ăla, suficient de mare, necesar ca să pornești un curent de opinie, a fost agățat bine din punct de vedere psihologic. Dacă s-ar duce la oamenii ăștia cu câinele tău și le-ar spune că e măgar și că e de datoria lor să susțină public asta, ar striga ca ieșiți din minți „Oscar e măgar!“ toată seara. Acum au mai adus și galeriile de fotbal. Miza? Să iasă cu bătaie. Eee... aici nu prea le merge, pentru că românul nu își riscă

pielea așa ușor. Nu suntem însă departe de punctul culminant. Avem informații că se va întâmpla chiar în...

– Alo! Alo! strigă Albert în telefon făcându-i un semn de scuză lui Paul. Chelule, vorbește mai tare că nu te înțeleg... Așa... A doua revoluție... Păi, cum ce să faci?!... Du-te după ei!... Lasă drăguță că nu e camera ta de acasă! Plătește postul!... Și dacă ți-o iei, e și mai bine! Te facem vedetă! Las-o pe Maria dacă a început să plângă, du-te tu!... Vorbesc în redacție cu Gabi să mai trimită camere... Din câte știu eu, trebuia să fiți vreo patru sau cinci pe acolo... Dacă sunteți tâmpiți și nu vorbiți între voi... Nici la car nu știi cine e de serviciu?... Ce se întâmplă concret?... Aha... Interesant... Și acum unde sunt?... Și jandarmii?... Am înțeles, în urma lor... Bine, bine. Hai, pa! Ai grijă și ne mai auzim!

– De unde ziceai că ai informații că va ieși cu scandal? Chiar de la voi, din interior, nu? se întoarse Albert spre Paul care zâmbea conspirativ. Aud că i-ați încolțit ca pe niște șobolani, ați dat cu fumi-gene, lăsându-le loc de retragere doar pe bulevardul Kiseleff. Se scurg ca din pâlnie călcându-se în picioare. Ce coincidență! Internele, Jandarmeria, Poliția, toate forțele s-au mobilizat chiar azi când apăruseră informații că se vor aduna peste o sută de mii de protestatari în Piața Victoriei. Carevasăzică, Paul, asta nu e tot un fel de făcătură și manipulare? Sau o încadrăm la securitate și apărare națională? Am o întrebare, așa de bou..., se aprinse jurnalistul – de ce naiba nu ați făcut nimic până acum? Să fiu sincer cu tine, în momentul ăsta, majoritatea protestatarilor vine din convingere.

– De ce? De ce? Răspunsul la întrebare ar trebui să-l afli singur, de la una din sursele tale, una bine și foarte sus-pusă. Hai că nu ești chiar așa bou!... Se pare că trebuie să o iau din loc, maestre, spuse Paul consultându-și telefonul. Noroc și seară bună!

– Stai puțin! Albert scoase un pix, notă ceva pe șervețelul din fața lui și i-l întinse lui Paul, apoi se ridică să-i strângă mâna. Ne auzim!

– Oscar, mai luăm o bere și mergem să vedem care e treaba cu Piața Victoriei? Stai liniștit, băiatule, mergem acasă și ne uităm la TV.

Baran era convins că așa-zisul conflict dintre forțele de ordine și protestatari nu era un lucru spontan. De altfel, i-o confirmase indirect și Paul. La fel de convins era că, a doua zi, toți corespondenții străini de presă din România care se uitau ca și el la TV-ul de acasă, vor scrie articole din titlul cărora nu va lipsi cuvântul comunist. „Atâta lipsă de imaginație!” Erau cam aceeași oameni de ani de zile, Madison, Nick și vreo câțiva români, printre cei mai importanți. Textele lor se învârteau inevitabil în jurul unor clișee despre România: „fostă țară comunistă” cu variația „țară din fostul bloc comunist”, „corupția a ajuns la cote îngrijorătoare”, „societate aflată în pragul sărăciei”, „democrația se lasă așteptată” etc. Nu putea să lipsească, absolut din niciun material, numele „fostului dictator” Nicolae Ceaușescu sau al unuia dintre liderii social-democraților, partid ce „manipula societatea românească și o împiedica să evolueze”. „Tristă treabă și, mai ales, inutilă!” concluziona Albert de fiecare dată.

Când ajunse acasă era deja miezul nopții. Pe toate posturile TV rulară benzi cu Breaking News, comentariile curgeau din partea tuturor adversarilor politici. Dezbateră se concentra pe corectitudinea acțiunilor Jandarmeriei și Poliției. Acționaseră sau nu corect? Imaginile luate de deasupra Pieței Victoriei erau impresionante. Poate că nu fuseseră peste o sută de mii de oameni, dar câteva zeci bune tot se strânseseră. Sub asaltul strategic al forțelor de ordine, toată mulțimea se împrăștiase destul de repede. Nu erau persoane rănite, doar multe îmbrânceli, mulți ochi roși, zgârieturi și haine rupte și ude. Rămase câteva minute să ascute interviurile luate de colegii lui.

– „Ne-au tratat ca pe niște animale! Rușine! Asta nu e țară democratică”, se plângea un bărbat de vârstă mijlocie.

„Mda, se gândi jurnalistul, ca și cum ar fi normal să gazăm animalele sau să punem tunurile de apă pe ele.”

– „Eu nu am nicio orientare politică, dar cred că e periculos ce se întâmplă în România de azi. Am venit pentru că vreau să le arăt

copiilor mei că nu trebuie să fie pasivi la nedreptate”, sări un alt bărbat cu un băiețel pe umeri.

– „Eu am venit cu gașca. Trebuie să scăpăm țara de comuniști”, se agita o adolescentă cu un semn mare al victoriei pe bluza de trening. În cadru apăru și un puști care își ridică haina să se vadă la cameră un semn roșu pe spatele său, urma unui baston de poliție.

Concurența, cei de la Noi TV, difuzau imagini cu jandarmi care îmbrânceau protestatari sau cadre cu oameni căzuți. Mulți tineri își scosese tricoturile și le țineau la gură. Autoritățile nu trataseră protestul chiar ca o manifestație liniștită.

Albert adormi pe nesimțite. Îl trezi glasul președintelui țării, care dădea o declarație de presă cu privire la evenimentele de stradă. Se uită la telefon. Era ora nouă dimineața, a doua zi.

Președintele, susținut de partidul aflat în opoziție, critica faptul că atitudinea civică fusese oprită printr-un exces de zel al forțelor de ordine, folosindu-se tunuri de apă și gaze lacrimogene. În același timp, saluta mobilizarea extraordinară a românilor de peste tot care se săturaseră, susținea el, de modul de guvernare cu încălcări flagrante ale legilor din partea social-democraților. „...s-a încercat deturnarea unui protest pașnic prin folosirea unor instigatori...” auzi Albert înainte să aștească din nou, dar bâzâitul unui sms îl trezi de-a binelea.

Președintele continua: „...este nejustificat comportamentul oamenilor de ordine asupra celor veniți în piață doar cu gândul de a apăra democrația în România. Îi asigur pe toți aceștia că vinovații vor fi pedepsiți în cel mai scurt timp posibil”.

Se condamna dur și punctul de vedere al Jandarmeriei și Poliției, argumentele prezentate de reprezentanții acestora fiind considerate necredibile și inoportune în contextul respectiv. Și tot așa mai departe... discursul prezidențial urma aceeași abordare.

Situația politică era simplă în România, iar până de curând se jucase în doi – Alianța Social Democrată și Uniunea Liberalilor Români, pe scurt ASD și ULR. Ultimii 30 de ani nu aduseseră mari

răsturnări de situație. Puterea fusese deținută de cele două partide în diverse combinații. De câțiva ani, nucleeele dure ale acestora se micșoraseră și începuseră să apară surprize. Noua vedetă o reprezentau cei de la Uniți Suntem România sau USR, cunoscut și ca partidul corporatiștilor. Miza alegerilor următoare o reprezenta înlăturarea ASD de la guvernare și din Parlament.

Prin 2014, în cercurile de lobby neoficiale, în „casele conspirationiste“ cum le spunea Albert, începuse să circule zvonul că ASD trebuie scos de pe scena politică românească. Ar fi fost obiectivul numărul unu al unor „forțe externe“. S-a dovedit mai complicat decât părea.

În 2015, s-a iscat scandalul „Sala Sporturilor“, clădire al cărei tavan s-a prăbușit în timpul unui turneu de fotbal de interior între liceele din București. Mai multe persoane au murit și altele au fost grav rănite. La nivel de imagine, autoritățile au scăpat situația de sub control. Oamenii au ieșit în stradă. Guvernul ASD a demisionat. Post, au circulat două teorii, una conform căreia opoziția amplificase incidentul pentru a forța căderea guvernului, iar alta în care chiar premierul ASD se folosise de scandal pentru a ieși de la guvernare și a-și salva cariera politică aflată în declin. Nu avea nici 50 de ani, pierduse alegerile prezidențiale, renunțase la funcția de președinte de partid și devenise ținta tuturor atacurilor politice. Oricare din cele două scenarii putea să fie la fel de plauzibil. Ar mai fi fost și altele, dar erau greu de dovedit.

În opinia multora, România o luase pe drumul cel bun în ale democrației odată cu lovitura dată ASD-ului. Dar, de-a lungul istoriei, românii le-a plăcut să fie „surprinzători“ în propriul mod, așa că, în 2016, la alegerile locale și parlamentare au votat, în masă, ASD. Surpriza cea mare a fost Capitala, unde social-democrații au câștigat tot ce se putea câștiga. Stânga era din nou la putere.

Șocul victoriei ASD, care se presupunea a fi ceva negativ în multe medii, se propagase din străinătate către România și nu invers. Un val întreg de articole apăruse în presa externă în care se

exprima regretul că România refuză dezvoltarea, că se întoarce la comunism etc. Încet-încet, curentul începuse să-și facă loc și în rândul unei părți a societății românești. Canalul perfect de comunicare: Facebook-ul. A fost greu cu românii. Suspicioși, reticenți, li se părea că se întâmplă lucrurile prea repede, că îi depășesc evenimentele și ideile nu le aparțin tocmai lor, dar visul de-a fi precum „ceilalți“ și, de ce nu, de a schimba istoria a triumfat. Întotdeauna câștigă visul!

La scurt timp după această perioadă, lucrurile au luat o altă întorsătură în România. Lupta pentru putere, mai degrabă economică decât politică, a trecut la categoria grea. No rules! A intrat în jocul public Justiția. Ca prin minune, procurorii au ieșit cu zeci de dosare ale liderilor politici. Directorul Agenției Naționale de Luptă împotriva Corupției a devenit un fel de Robin Hood mereu în căutare de personaje publice pentru campaniile sale de imagine. Albert îl și vedea cum intră în concurență de brand cu noul iPhone X Max din sezonul de toamnă. **„Sper să ajungem să nu mai existe jurnal fără o știre despre un politician corupt prins de noi“**, declara directorul senin la postul public de televiziune.

Românii se îmbătaseră de la atâta „sânge“. Adevărul era ultimul lucru care îi interesa. Sloganul „vrem o țară ca afară“ plutea pe buzele tuturor. Dorințele erau mânate de lucruri mult mai simple, de proverbe precum „să moară și capra vecinului“. Piramida lui Maslow era trasă de cele două extreme în societatea românească. La bază, oamenii cu necesități imediate se arătau mulțumiți să-i vadă suferind pe cei care furaseră „destul“. Problema lor nu era gestul în sine, ci că furaseră fără să împartă. La vârful piramidei, persoanele cu o situație financiară bună care simțeau nevoia să se alăture unei cauze pentru a-și împlini viața. Și ce cauză poate fi mai nobilă decât să-ți salvezi țara?! Având nevoie de succese rapide, deveniseră cei mai mari consumatori ai mesajelor antisistem. Clasa de jos se arăta mult mai reticentă pentru că, atunci când ai mai puține de pierdut, riscul pe care ți-l asumi se diminuează. Nu poți rămâne fără nimic.